

'Imamo Hrvatsku', a nemamo je

'Imamo Hrvatsku', vikao je najveći sin i vojskovođa regionalne sile, a istina je da mi jednostavno zaostajemo civilizacijski za Europom, pa čak i za Turskom. Piše: Pavle Kalinić.

'Imamo Hrvatsku', vikao je najveći sin i vojskovođa regionalne sile. I gle čuda - imamo Hrvatsku koja, iako međunarodno priznata još 15. siječnja 1992. godine, nema definirane granice ni na zapadu, a još manje na istoku. 'Imamo Hrvatsku', a gle čuda, nemamo telekomunikacije. 'Imamo Hrvatsku', ali nemamo ni jednu relevantnu banku. Sjedište preko 50 posto telekomunikacija je u Njemačkoj, a preko 60 posto banaka u Milanu.

Sjedište pravnog sustava polako je preselilo u Haag. Odluka o našem ulasku u EU ne rješava se više u Zagrebu, nego u Londonu. I to ne zbog generala prvog, drugog, petog ili pedeset i petog. Mi jednostavno zaostajemo civilizacijski za Europom, pa čak i za Turskom, a ono što smo stekli tijekom zadnjih pedesetak godina prvo je opljačkano, potom rasprodano kako bi se spriječila revizija i dočekala spasonosna zastara.

U Hrvatskoj sve funkcionira na principu zastare. Zastarilo je na stotine teških kriminalnih radnji - na području gospodarstva, brodogradnje ili trgovine. Sve su ovce gladne, a vukovi siti, i to je, naravno, sve po zakonu. Jer dok je 'ovaca', bit će mesa, mlijeka i sira. Naši dragi hrvatski lopovi postali su ugledni građani koji su jako duševno potreseni kad ih netko nazove pravim imenom - kriminalci. A njihova djeca 'zlatna' su mladež i hrvatska 'krema'. Iako je termin 'kriminalci' premekan, jer ne treba zaboraviti da se 'privatizacija' (u stvari - najobičnije pljačkanje) odvijala nesmetano tijekom rata.

Naši najbolji sinovi su se izlagali pogibelji, dok su današnji uglednici uredno pljačkali sve do čega su mogli doći. Priče o 'dvjesto obitelji' krenule su kao matrica oko koje se trebao kretati razvoj, rast i blagostanje regionalne sile. Naravno da je 'neovisno sudstvo' došlo do saznanja da nije bilo nikakvih 'dvjesto obitelji', tako da je 'pretvorba' u stvari provedena legalno. Čak štoviše - po zakonu. Velika je mudrost bila vidjeti što su današnji uglednici - lopine imali početkom 1990. godine, a što kasnije.

Gdje su, kako i koliko čega zaradili? Još jedan mali pripadajući detalj: gdje su i koliko poreza platili na to što sada imaju? No naravno da sudstvo kao ni porezna uprava nisu bili u stanju odraditi taj tričavi i nevažni posao jer je puno važnije bilo odraditi tko je od umirovljenika bez važećih dozvola prodavao staru robu te tako zaradio prekršajnu prijavu. Kako je pravda spora, ali dostižna, tako je umirovljenik koji je prodavao vlastitu staru robu (za novu ionako nije imao jer mu je preko 50 posto mirovine nestalo u bespućima povijesne zbiljnosti), uredno dobio presudu i pripadajuću novačanu kaznu.

Kako novaca nema, tako je i zatvorska kazna postala realna i neizbježna. Naravno da u demokratski izgrađenoj 'imamo Hrvatsku' ne mogu samo umirovljenici koji rasprodaju svoju preostalu imovinu, na crno, završiti u zatvoru. Pred zatvorom je i ogromna vojska drznika koja ne plaća parkiralište. Tu je kazna neizbježna i pravosudni proces radi kao švicarska vurica. Tko ne plati kaznu, u pravilu dobiva prekršajnu kaznu i ukoliko je ne plati, zatvor je neizbježan. Ali taj zakon je više nego demokratski. Zbog neplaćanja parkiranja, bilo tko može završiti u zatvoru, bez obzira na dob, spol i mjesto protuzakonitog parkiranja.

Naravno da se to ne odnosi na odabrane kojima se ispisiivači kazni za parkiranje uredno ispričaju i pospu pepelom po glavi kako ne bi zbog tog 'propusta' ostali bez radnog mjesta. No nije naš zakon toliko rigorozan baš u svim svojim segmentima. Imamo recimo zakon o pljačkanju gdje je sve dopušteno ako ste u pravo vrijeme bili u pravom društvu i vrištali: 'Imamo Hrvatsku!' Jer u svakom slučaju govorili su

istinu i zahvaljujući geslu 'imamo Hrvatsku' oni je imaju i danas.

Za razliku od većine koji su bili u drugom ili trećem redu i nisu imali privilegiju postati dijelom priče 'imamo Hrvatsku'. No da ipak ne bi sve bilo tako crno možemo vidjeti po 'rigoroznom' zakonu poznatijem kao ubojstva. Ukoliko ste dio prave priče i pravih ljudi, onda te tričarije oko ubojstava i nisu neki problem. Posebno ako je ubijeni bio dio krive skupine, po bilo kojem kriteriju.

Zabilježen je u analima našeg sudstva i ovakav slučaj: čovjek je ubijen s više metaka, no to je bilo u potpunosti nevažno jer je važan samo prvi metak. No, kako je jedan metak kao nijedan, onda stvarno nema smisla mrcvariti bilo koga 'našega' zbog jednog jedinog metka. Ako već može u perspektivi još nekoga ubiti, moglo bi se razmisliti ima li ga smisla procesuirati ili ne. Za lakša kaznena djela nepotrebno je ljude i stavljati u pritvor ako imaju do sto kaznenih djela. Možda se ljudi sami umore i odustanu. Poglavito ako su to 'naši' – a vrlo se dobro zna koji su to naši.

A to što nemamo ni predsjednika Vrhovnog suda, dovoljno govori u koliko uređenoj 'državi' živimo.

Pavle Kalinić
24.05.2005.